

Tar Károly
A csillagparipák

Debrecen, 2002.

Eddig megjelent versesköteteim előszavában
mindig valami mentségfélét próbáltam megfogalmazni,
          hogy miért éppen ilyen versek születtek,
miért bizakodó vagy éppen borongós egy - egy kötet érzésvilága,
hangulata, miért a napsugár vagy a holdvilág tekint ránk.
          Pedig ezt pontosan elmondani
          még egyetlen versnél sem könnyű feladat,
          hát még egy kötet esetében.
          Ezért most nem is magyarázkodom.
Beszéljenek helyettem a versek és mondják el ők,
          miről szól ez a kis kötet.

Tar Károly

A csillagparipák

Szerkesztette
T. Szoboszlai Katalin

c Tar Károly

Készült
a Nyomdaipari Szolgáltató K.K.T nyomdájában
Debrecenben

Tar Károly

A csillagparipák

versek

**Debrecen
2002**

A csillagparipák

A mélységes csöndben
alszik a bánat,
a meztelenség fürdik
sötét éjszakában

A halkan zizegő fák
összeborulnak,
kérges ereikben
az árnyak suttognak

Ám a fényben futó
csillagparipák,
átrobognak bátran
a félelem falán

Fölfestik az égre
a hűség szavát
s lángot gyújtanak,
mint a napsugár

De szeretnék újra

De szeretnék újra
kócos gyerek lenni
s félelem nélkül
futni, futni, futni,
a zsíros kenyérbe
nagyokat harapni,
a kanyargós szelet
bő gatyába fogni,
tarka pillangókkal
virágokra szállni,
lombok ágairól
az egekig mászni

De szeretnék újra
vidám gyerek lenni,
anyám karjaiban
napfényről álmodni,
az erdők zúgását
holdfényben hallgatni,
szemérmes titkokat
újra megízlelni,
a csók illatában
vörösre pirulni,
a csillagos égen
szárnyakon repülni

De szeretnék újra
boldog gyerek lenni,
fájó sikolyokat
örökre feledni

Rózsaszálat szaggatok

Vágyaimból szikrák szállnak
s megpihennek arcodon
és az este illatában
rózsaszálat szaggatok

Az ölelés karjaiban
hangtalanul hallgatok,
csókkal öntött vágyaidra
rózsaszálat szaggatok

A mennyei mannából
édes percet harapok,
szeretkező éjszakában
rózsaszálat szaggatok

Az időtlen gyönyörben
tűzparázson álmodok,
kibomlott ébredésben
rózsaszálat szaggatok

És ha majd a csendes égen
nem találok csillagot,
koldusoknak rongyaiban
rózsaszálat szaggatok

Tudom, hogy itt vagy

Tudom, hogy itt vagy,
mégse vagy velem,
nem ér el hozzám
kinyújtott kezed

Ha majd eléred,
fogd meg a kezem,
őszig lombhullásig
maradj meg nekem

Kettesben ültünk

Kettesben ültünk
a kopott balkonon,
néztük, hogy hullnak
a fáradt csillagok

Arcunkat csapdosta
a tenger hűs szele
és fülünkbe zsongott
a nyáréji zene

Még arcomon delelnek

Még arcomon delelnek
a kacérkodó évek,
de fülemben már
hangtalan az ének,
hajnalban ugyan
virradnak a fények,
de a szép emlékek
lassan már elégnek

Még arcomon delelnek
a kacérkodó évek,
de a napsugarak már
gyáván szeretnek,
a csalfa bűnök
messzire kerülnek,
csak az álmos esték
sírnak az ölemben

Még arcomon delelnek
a kacérkodó évek,
de a füsti fecskék már
régen elrepültek,
nem látom a reményt
az ezüstös ködben,
csak egy kerge gulya
bömböl a semmibe

Még arcomon delelnek
a kacérkodó évek,
de kopognak már
a tenger vizében,
sápadt virágok
hangosan köszönnek,
csak a csend ül
némán fölöttem

Még arcomon delelnek
a kacérkodó évek,
de vágyaimra már
a csillagok néznek,
még sziszeg az illat
a fűszál hegyében,
de elhull a nyár
a zörrenő szélben

Álmaimból ébredezve

Álmaimból ébredezve
hozzád száll a sóhajom,
ne engedd, hogy könnyes legyen
szőke szemű mosolyom

Jámbor lelkű szenvedéllyel
hadd csüngjek az ajkadon,
hadd szórjak a szerelembe
édes hangú dallamot

Mikor már az alkony tüze
gyertya lángján ellobog,
fölvidul a csüggedt arcom,
ahogy lágyan rám hajolsz

Fáradt esőcsepp

Fáradt esőcsepp
öntözi múltamat,
döcögő idő
bögdösi sorsomat

Szökött sorvadás
szorítja markomat,
kígyólelkű szél
nyeldesi hangomat

Álmatlan gyönyör
égeti ajkamat,
kései napfény
csókolja arcomat

Még piros volt a meggy

Még piros volt a meggy
az idei nyáron,
de álom tipeg már
a vetkőző fákon

Mire ajkamhoz ér

Mire ajkamhoz ér
a kéjes szellő,
fölfalja a csókot
a falánk idő

Pajzán szél

Pajzán szél feszíti
a fehér vitorlát,
s lángolva lehull
a fölszarvazott nyár

Pislákol a fény

Pislákol a fény
az üres szavakban
s elég a szépség
a kaján mosolyban

Tölgyfa árnyékában

Tölgyfa árnyékában
guggolnak a bokrok,
a csenevész cserjék
lopkodják a napot

Fölkúszik az alkony

Fölkúszik az alkony
a lebukó napra,
majd elszáll reggelre
fénylő sugarakban

Már réges régen keresem

Már réges régen keresem,
hol van az a kis sziget,
hol zöldek még a fenyvesek
s száguld a szél a réteken,
hol a szikrázó szerelem
csillagot gyújt az egeken

Már réges régen keresem,
hol van az a kis sziget,
hol kenderkócot csepülnek
s a szépség szól a zenében,
hol nem árulnak titkokat,
szénából raknak kazlakat

Már réges régen keresem,
hol van az a kis sziget,
hol csendben alszik az este,
künn csak a vadakra lesnek,
hol nem gyaláznak álmokat,
hullámok vernek partokat

Már réges régen keresem,
hol van az a kis sziget,
hol csak csalfa csók terem
s a múlandóság van velem,
hol sikoltozó lelkeket
bánat kútjába önthetem

Már réges régen keresem,
hol van az a kis sziget,
hol a törékeny szeretet
fölordja gyarló bűnömet,
hol az ártatlan földeken
dús lombot bont a kikelet

Már réges régen keresem,
hol van az a kis sziget,
hol rózsafákat szemeznek
s kezet fognak az emberek,
hol a tűző nap melege
fölorissa a könnycseppeket

Ha messze is mentél

Ha messze is mentél
fehér fényű éjben,
a fülemben cseng még
a lelked zenéje,
sápadt vágyaidnak
hangos röppenése
és táncoló szavadnak
göndör nevetése

Csak a jó barátok

Mikor ködbe vész tüzes ifjúságod
és széthullnak a parázna párok,
mikor őszbe borulnak a megcsalt lányok
és rád törnek a meztelen álmok,
mikor a fájdalom is beléd kóstol
és kihülnek a harsogó csókok,
mikor könnyet ejtenek az erdei virágok,
nem ölelnek már csak a jó barátok

Lányok ajkán

Szesztay Zsoltnak

Lányok ajkán szól az ének,
bársonyos, mint fű a réten,
hajlik, mint a fűzfa ága,
olyan, mint a szüzek álma,
szelíd, mint a hajnal kékje,
ott lebeg a csendes égen,
szilaj, mint a mámor tüze,
mint a gyönyör zúgó szele,
tisza, mint a forrás vize,
fénylik, mint a gyémánt köve,
szárnyal, repül, mint a fecske,
napsugárból van a lelke

Zeng a szó

Zeng a szó az esti dalban,
mint a ménes lába dobban,
hömpölyög a szűk patakban,
elmerül a hullámokban,
szarvasokkal kurjongatva
harmatot szór a tavakba,
megfürödve a mélységben
szétárad az égi fényben

Kitaposott ösvényen

Kitaposott ösvényen
hozzád megyek,
csipkebokrok
csacsogását
dúdolva viszem

A leláncolt fellegen
piros láng lebeg,
karcsú szárú
pipacserdő
nekem integet

Az estébe hullt nyárban
megfogom kezéd,
fűzfa sípot
fúj a szellő
csókjaink felett

Szemedbe néztem

Szemedbe néztem
láttalak,
ahogy már régen
vártalak

Hízalgőn hívtam
hangodat,
mesébe szőttem
titkomat

Kerestem néma
bokrokat,
bolyongtam érted
boldogan

Tűzbe mártottam
ajkodat,
csókomra csókok
hullottak

Tengerre vittem
vágyadat,
égbe emeltem
álmomat

Május elsején

Csernobil emléke

Álltunk az utcákon
és néztük a napot,
nem tudtuk, hogy testén
a fájdalom sajog

Szólt a hangos zene,
a menet ballagott,
zászlókat lengettünk,
mint győztes suhancok

Csevegtünk, fecsegtünk,
nagyokat nevettünk,
s közben a halál
ott úszott felettünk

Megreccsent a jég

Megreccsent a jég,
csurran, cseppen az eresz,
zuhan a napsugár
a zendülő föld fele

Fennakadt a fény

Fennakadt a fény
a csuklyás fellegen,
kúszik a füstös köd
a lebukó nyár felett

Mint a homokba kapaszkodó

Mint a homokba kapaszkodó
akácfa gyökere,
úgy fonódik a hűség
megriadt lelkemre

Mint a kútba néző

Mint a kútba néző
ostorfa nyele,
úgy figyelek én is
tűnődő szemedre

Emlékeim fölvidultak

Emlékeim fölvidultak,
kora reggel ágaskodnak,
napsugárral el is futnak,
nem tudom, hogy meddig jutnak

Hetven évvel számolgotok

Hányszor mondták már, mióta vagyok,
hogy az isten adjon békés, jó napot,
de most, hogy hetven évvel számolgotok,
a jókívánságokat márványkőbe rakom

Hinni, hinni, hinni kell

Hinni, hinni, hinni kell,
hinni kell az emberben,
csillogó kék szemekben,
kiszáradt könnycseppekben

Hinni kell a reményben,
az éltető napfényben,
a háborgó zenében,
a végtelen szépségben

Hinni kell a jóságban,
az ébrenlét álmában,
kizöldülő tavaszban,
bocsánatos szavakban

Hinni kell a mosolyban,
illatozó csokorban,
feljajduló panaszban,
tüzes szárnyú csókokban

Hinni kell a mesében,
az égbe nyúló hegyekben,
a féltékeny felhőkben,
elátkozott gyönyörben

Hinni kell a pataknak,
halkan hívó kolompnak,
megtépázott lomboknak,
a fogatlan vadkannak

Hinni kell a titokban,
fényben fürdő hajnalban,
fákon függő sorsokban,
hinni, hinni magadban

Hinni kell az estében,
csacska percek jöttében,
csillagtalan csöndes csend
simogató kezében

Kinyílt a virág

Kinyílt a virág
és a napba nézett,
illatát keverte
kölcsonbe a fénynek

Ragyogott, csillogott,
megfürdött az égen,
csókjait osztotta
a könnyörgő szélnek

De az illat elszállt
az alkonyi kéjben,
szirmai siratta
a lebukó fényben

Csillagot keresek

Csillagot keresek
a felhők felett
s kábult köd körül
az égen velem

Ha találok egyet,
kezembe veszem,
köd hátán körülözve
őrzője leszek

Lassan hull az este

Lassan hull az este
a halkuló csendben,
az álom pora száll
elzsibbadt lelkekre

De hova visz az út
a kóbor percekben,
milyen lesz a sorsom
szárnyaló szelekben

Vajon szebbnek látom
ott a kék hegyet,
mint az ébren őrzött
félénk emlékeket

Lesz - e majd varázsa
a hajlott hátú fűnek,
ha lángol is a fény
odafent az égen

Tikkadt sikátorban

Mit őrizhet az magában,
ki égre szállni nem tudott,
ki a tikkadt sikátorban
csak számárháton baktatott

Mit őrizhet az magában,
ki tornyokat nem rakott,
ki a nyári éjszakában
csak pelyva porban álmodott

Mit őrizhet az magában,
ki kopár földön kesereg,
ki a szétszórt szeretetből
csak morzsákat szedeget

Mit őrizhet az magában,
ki trombitaszót nem hallott,
ki vergődő kínjairól
csak némaságban suttogott

Mit őrizhet az magában,
ki ringyóként caflatott,
ki a füsttel csókolózva
csak ölelésben jajgatott

Mit őrizhet az magában,
ki a sárral sodródott,
ki a piszok szennyeiben
csak bűzös bókhoz juthatott

Mit őrizhet az magában,
ki gyertyalángként pislogott,
ki a gyönyör ajkairól
soha semmit nem kapott

Hiába kiáltok

A tegnapot láttam
a felvirradt napban,
a szárnyaló fényt
a hulló csillagokban

De hol vannak már
a nádfedeles házak,
a rózse illatú
monostori tájak

Elrohant egy század,
a nyár is változott,
köd nyargal a fákon
s hiába kiáltok

Ellopták az álmaimat

Ellopták az álmaimat,
szárnyatlan madár vagyok,
így a sárkány karmaiban
álmatlanul álmodok

Összetörték a szívemet,
vak homályban bujdosom,
de jó lenne illatozni
virágontó lombokon

Csalfa módon kinevettek
a hajnali csillagok,
nem tudom, hogy jönnek-e még
csókolózó angyalok

Hadd merengjek csendesen

Ha majd mégis menni kell,
nem nézem a kék eget,
tudom, hogy az életem
elmerül a végeken

Ezért most csak azt kérem,
hosszú utam ne legyen,
görcsszorító fergeteg
ne szívja a véretem

Fűzfa lombok zsongása
sírja el az énekem,
fönt a fénylő hegyeken
hadd merengjek csendesen

Sápadt falak között

Sápadt falak között
fuldoklik a hőség,
s kietlen tájra
kinéz a sötétség,
fonott székeken
két öreg alszik,
fonnyadt karjaikban
a keserűség fázik

Mellettük a házban
gyermek rí a zajban,
egy kislányt vernek
csattanó pofonnal,
ahogy az anya
dühét kiszórja,
szitáló estében
lányságát siratja

Valamivel arrébb
villogó képsoron
szerelmes ölelés
suttog a hangokon,
de átkapcsol innen
a szürke unalom
és sikoltást görget
a színlelt fájdalom

Mintha nem is
igazat látnék,
vétkéit számolja
a bérelt szegénység,
az átkos években
ki tudja mit kapott,
de az üres tálban
a valóság zokog

A terpeszkedő közöny
mindent összetört,
senki sem tudja,
mikor, ki hörög,
ki lopott, mért lopott,
csontjával mért kopog,
korábban merre
s vajon hol lakott

Rácsok feszülnek
minden lakaton,
fekete tócsán
úsznak a csillagok,
a bezárt idő
lassan lecsorog
s csak kémlelő lyukon
figyelik a napot

Formátlan szavakba
öntenek haragot,
a tiszta beszéd
csak halkán dadog,
nincs aki lemossa
a sáros ablakot,
aki átölelje
a kéklő égboltot

Részegen isszák
a kocsma illatot,
árnyékuk ott lebeg
a füstös falakon,
korai vénség
ül az arcukon
s vakon csapkodják
a nyárvégi szúnyogot

De talán amott
a fény is kandikál,
a gyermekrajzokon
szép családi ház,
a hallban baráti vacsora,
a nagyszobában a könyvek sora
és jár, ott jár már közöttük
a szellem vándora

Koldus szegényen

A végtelen éjszakában
sovány panasz jajgat,
görnyedt öregek közt
vandál világ vágat

Görcsök nyomorában
kővé meredt sárban,
álmukat riszálják
szárnyatlan vaságyban

A fogatlan vénnek
üszkösödő bajban
két karral ölelik
a megvakult hajnalt

Csupasz magányban,
koldus szegényen,
magukra szórják
a széthullott szégyent

Bujálik az ég

Bujálik az ég
a sötétség alatt,
meztelen felhőkből
villámlik sikolya

Szomjazó erdőkben
izzó tüzet fakaszt,
szirénák bögnék fel
csókjai alatt

A gyönyör lángjában
szétporlik a csend
s elég a parázson
az égi szerelem

Kergetőzik a nyár

Kergetőzik a nyár
aransárga réten,
csillogó ökörnál
kavarog a szélben

Lassan jön az este
hulló napsugárban,
csend pipája füstöl
kormos éjszakában

Eső után

Szinte látom, hogy nyújtóznak
eső után a körtefák,
kortyolják a friss illatot,
mint a szomjas éjszakák

Ágaikkal integetnek
az égből kapott csók után
s hallom, ahogy fölzendül
a megszületett némaság

Nem is tudom, mit csodáljak,
a rám mosolygó körtefát
vagy a hulló esőcseppnek
megszépülő dallamát

Bizsereg a nyár

Bizsereg a nyár
a leány szívében
s ott feszít a szépség
bimbózó keblében

De hamar elszállnak
a tűzpiros napok
s nem ragyognak már
a nyári csillagok

Mesélj most nekem

a 95 évről

Mesélj anyám, mesélj most nekem,
milyen volt a nyár, milyen a kikelet,
akkor is fújtak már hideg szelek,
becsapták hajdan is egymást az emberek,
káromkodtak, ittak, részegen heverték
és néhány fillérért még embert is öltek?

Mesélj anyám, mondd el most nekem,
milyen volt lányságod, asszonyi hited,
akkor is utcán vallottak szerelmet
s csak néhány napra fogadtak hűséget,
anyák árulták áldott testüket
és a kölyök lányok már szüztelen szerettek?

Mesélj anyám, mesélj most nekem,
milyen volt a század gyarló gyermeke,
akkor is gyaláztak másszínű arcokat,
vérbe folytottak esendő szavakat,
görgették akkor is a fájó titkokat,
még ha ősz is lett az öreg fák alatt?

Mesélj anyám, mondd el most nekem,
milyen is volt a te életed,
úsztak akkor is sötét fellegek,
mikor karba fogtad ölelő kezed,
mikor öröm sikoltott fényes reggelen,
mikor értünk dobogott megfáradt szíved?

Mesélj anyám, mesélj most nekem,
milyennek látod fentről a lelkeket,
elsírja könnyeit a lecsurgó este
s föllázad a remény az aszott szemekben?
Mesélj anyám, mesélj még nekem,
elárvult ködben is halljam az éneked

Öregszik az idő

Megfagytak a virágok,
kiszáradtak a fák,
öregszik az idő,
elfáradt a nyár

Lehullott az ősz

Lehullott az ősz,
hideg télben hál,
el is felejtettük
sárga illatát

A csend

Vergődő csendben
jajgat az éhség,
kolduló szemekben
meghal a reménység

*

A félelem zajában
hallgat a csend,
törékeny lelkekben
végtelen a perc

Kötöttem magamat

Kötöttem magamat
szeretkező fényhez,
de a selymes széllel
hervadt őszbe értem

Sorvad a sötét

Sorvad a sötét
a magányos percben,
széthull az idő
a hallgatag csendben

Ki vagy te?

Ki vagy te ott fent az égen,
a távoli messzeségben,
ki ránk nézel tüzes szemmel,
napsugárból kötött fénnel,
ki repülsz, mint a kék madár
és szórod szét a rózsafát?

Ki vagy te ott fent az égen,
a távoli messzeségben,
ki rejtve vagy a patakban,
a megkonduló harangban,
ki ott lihegsz a haragban,
a vágató vad viharban?

Ki vagy te ott fent az égen,
a távoli messzeségben,
ki átlépsz a fellegeken,
a tajtékozó tengereken,
ki behull a harmatba,
a nyáresti alkonyatba?

Ki vagy te ott fent az égen,
a távoli messzeségben,
ki szót hoztál a fonóba,
csipkebogyót a bokorba,
ki füttyöt adtál rigónak
és életet a bolygónak?

Ki vagy te ott fent az égen,
a távoli messzeségben,
ki kezét fogsz a tavasszal,
a gomolygó csúf iszonnal,
ki együtt élsz a halállal,
a végtelen szép világgal?

Ki vagy te ott fent az égen,
a távoli messzeségben?

Égi fényben

Ha megbotlasz az égi fényben,
járj a földön földre nézve,
ne hidd el a zsongó szélnek,
ördög van ott fent az égen

Az öreg fák

Kopaszodnak az öreg fák,
deresednek a hajnalok,
fölsírnak a múltó percek
és lehullnak a nappalok

Intelmek

Észrevétlen ragyogj fent az égen,
ha csillagok közt örömtüzek égnek,
ne feledd, hol szőlőszemek érnek,
tanyát vernek ott a seregélyek

*

A letépett álmok kínok közé hullnak,
összetört szívvel földre zuhannak,
belőlük majd szomorúság sarjad,
úgy nőnek fel, mint a sötét árnyak

*

Az áprilisi szél tavaszt hozott,
a mámoros öröm szerte futott,
de vigyázzatok, nagyon vigyázzatok,
nehogy a nyár hamar megszakadjon

Valamikor lent a réten

Valamikor lent a réten,
fölkapott egy fecske féle,
vitt a szárnyán, vitt az égen,
repültem a fényes széllel

Csodáltam a nagy folyót,
a vasból vert dallamot,
a májusi illatot,
a felderengő holnapot

De nem láttam a halmokat,
a szétszaggatott sorsokat,
a virágtalan bokrokat,
a rozsdamarta arcokat

Óh, de én már vissza tértem,
mégsem hasad fent az égen,
s a hajdani tarka réten
újra sír a fájó ének

Mintha most is bánat szedne
virágot a sírkeresztre
s nem a tavasz öntögetne
friss záport a száraz földre

Mintha most is atyám fia
terelné a méneseket
s nem a csikós csattogatna
szőrre dobott kis nyeregben

Meddig lesz még kesergésem
összekötve, mint a kéve,
mikor süt már a lelkemre
a meztelenség tiszta fénye

Mikor mondok végső búcsút
a lehulló falevélnek
s szállok újra fel az égre
a jókedvű szőke szélben

Tartalomjegyzék

A csillagparipák
De szeretnék újra
Rózsaszálat szaggatok
Tudom, hogy itt vagy
Kettesben ültünk
Még arcomon delelnek
Álmaimból ébredvezve
Fáradt esőcsepp
Még piros volt a meggy
Mire ajkamhoz ér
Pajzán szél
Pislákol a fény
Tölgyfa árnyékában
Fölkúszik az alkony
Már réges régen keresem
Ha messzire is mentél
Csak a jó barátok
Lányok ajkán
Zeng a szó
Kitaposott ösvényen
Szemedbe néztem
Május elsején
Megréccsent a jég
Fennakadt a fény
Mint a homokba kapaszkodó
Mint a kútba néző
Emlékeim fölvidultak
Hetven évvel számolgatok
Hinni, hinni, hinni kell
Kinyílt a virág

Csillagot keresek
Lassan hull az este
Tikkadt sikátorban
Hiába kiáltok
Ellopták az álmaimat
Hadd merengjek csendesen
Sápadt falak között
Koldus szegényen
Bujálgodik az ég
Kergetőzik a nyár
Eső után
Bizsereg a nyár
Mesélj most nekem
Öregszik az idő
Lehullott az ősz
A csend
Kötöttem magamat
Sorvad a sötét
Ki vagy te?
Égi fényben
Az öreg fák
Intelmek
Valamikor lent a réten

**EDDIG MEGJELENT
VERSESKÖTETEK**

Miért mondod?

Debrecen, 2000

Kigombolnám fázós szívem

Debrecen, 2001

Fecsegő vízparton

Debrecen, 2002

Szépséges fatornyok

Debrecen, 2002

A csillagparipák

Debrecen, 2002